

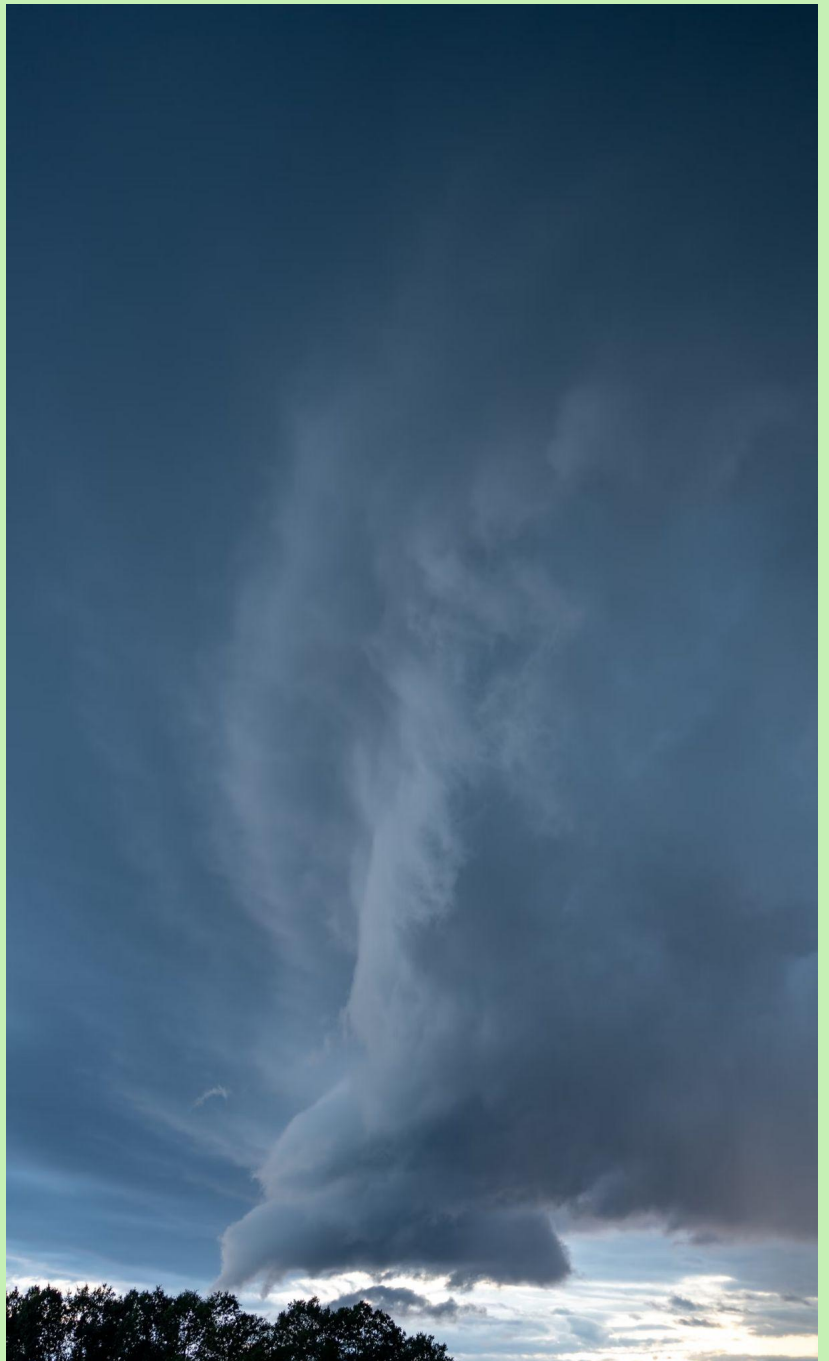
Tot té el seu moment, tot el cel
hi ha un temps per a cada cosa. (Còhel 3, 1)

Diumenge de Pentecosta 2025 - Núm. 1.

321

Remolí

Enceto aquesta estona de pregària d'avui, cercant una postura en la que pugui romandre molta estona en quietud: si és asseguda, en banquet, de genolls, dempeus... Em dispenso a tastear la meua màxima quietud. La posició que podré mantenir més estona sense moure'm. Així podré fer més atenció als subtils moviments interns. Què es mou per dins mentre no em moc ni un dit? Imagino els moviments que té el meu cos ara i aquí: el moviment de la sang per les meues venes i artèries, el pas sinàptic entre cèl·lules, les proteïnes i tots els components dels aliments que he ingerit mentre passen pels diferents conductes, l'aire que circula per la laringe, els pulmons i alimenta cada cèl·lula... i tants d'altres moviments interns que desconec. Amb tot, hi són, s'hi donen. Prenc així consciència de tot el que es mou tant aprop de mi, dins meu, i no veig, no me n'adono. Tanmateix, hi és.

Amb aquesta sensibilitat, m'apropro a llegir [Jn 20, 19-23](#).
M'adono del que s'hi diu i del que no s'hi diu. Del que hi és i del que s'anuncia, alena, sense veure-ho.

Em pregunto: quines són les meves portes tancades? Quina la invitació de pau que Jesús em fa? Quines les meves incredulitats? Qui és aquell que m'empeny a arriscar-me, a estimar sense resposta, a donar sense rebre, a la gosadia boja de perdonar qui m'ha ferit? Quin remolí m'atrapa, em mou, em despenja, em complica la vida, em mobilitza, no sols per dins sinó també enfora? Demano creure en aquest Esperit, que sento de risc, que em mou, però no veig.

*Pau, curiosa; molts neguits, i pau alhora.
Trobada de contraris.
Juxtaposició d'ambivalències.
Fluxe de polaritats
que encaixen i s'uneixen.
Res clar, tot lluminós.
Res atrapat, tot arrelat i per arrelar.
Una força interna que subtilment batega
sense cridòries, sense enuigs,
valenta i intrèpida, gosa endevinar
que hi ha Presència, ben dreta, dempeus,
que romandre "EN" és Pau.
Quan m'habito i sóc habitada,
quan no m'esquivo ni defujo
que fas estada en mi.
quan del mi en faig tu
sense disordre'ns.
Quan del Tu en faig mi
que empeny i m'encoratja.*

"Ven Espíritu
Santo"

Em dic en veu alta la seqüència de l'Esperit Sant. Em dispenso a repetir-me-la al llarg de la setmana cada cop que defalleixen les meves forces per seguir estimant. Demano a l'Esperit que m'empenyi a ser Amor que fa coses, més que a fer les coses per amor.